

„Nekem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem.” (4. v.) Jézus mindig olyat tesz (és mond), ami „Isten dolga”, amiből meg lehet ismerni – legalábbis azt, hogy Istentől jött, Ő van vele, „mert senki sem képes megtenni... hacsak nincs vele az Isten” (Jn 3,2). A beszédeiben is megismerhető: „úgy tanított, mint akinek hatalma van”.

De Jézusnak (Istennek) nemcsak az a célja, hogy felismerjük, hogy „Istentől jött”. Azt kell felismernünk, hogy Ő maga Isten – és döntenünk, hogy elfogadjuk vagy nem.

Itt a vakon születettet és a zsidókat (vezetőket, farizeusokat) is döntés elé állítja. Amit tesz: messiási jel, a „művelt” zsidóknak erről kellett volna felismerniük. A vakon született „egyszerű ember”, aki vállalja, ami vele történt, vállalja, hogy nem tud mindent Jézusról, nem tud a „műveltek” számára kielégítően felelni – és elfogadja magát Krisztust, imádja Őt.

Négyszer kérdezik, hogy hogyan jött meg a vaknak a látása (10, 15, 19, 26), és csak egyszer, hogy „mit szólna Ő róla” (17), azaz: kinek tartod Jézust. A „ki Jézus” kérdéssel az ember fél szembenézni, mert ha kiderül, hogy Ő Isten, akkor nekem hallgatnom kell rá, engedelmeskednem kell, imádnom kell Őt, Ő lesz az én Uram, nem tehetem azt, amire eddig törekedtem...

Ezért inkább azt kérdezik: hogyan tette – mint a bűvészmutatványoknál. Ez is összefügg azzal a kérdéssel, hogy ki Jézus: ha meg lehetne magyarázni, hogy hogyan tette, akkor Ő csak egy bűvész volna. Nem lehet megmagyarázni, mert csoda – ráadásul az akkori tanítás szerint „messiási csoda”, amit csak a Krisztus tehet meg. Tehát nem is csak „egy csodatevő”, hanem maga a Krisztus. Ez elől a felismerés elől menekülnek. Foglalkoztatja őket (16. v.), de a végén együtt mondják ki Jézusról, hogy „bűnös” (24. v.).

A vakon született bizonyosságot tesz anélkül, hogy pontosan tudná, ki Jézus. Mindig azt mondja, amiről meg van győződve, nem „alkalmazkodik”. „Az az ember” (11. v.) – nem tud róla többet, mint a nevét. „Próféta” (17. v.). „Hogy bűnös-e, nem tudom.” (25. v.) „Ha nem volna Istentől való, semmit sem tudott volna tenni.” (33. v.) Isten ezen a vitán keresztül készíti őt, hogy egyre nyitottabb legyen az Úr Jézusra, a végén pedig befogadja. Mások ugyanebben a vitában megkeményednek – mert úgy gondolják: „mi tudjuk”. „Mi tudjuk”, mi az igazság, a helyes istentisztelet. A vakon született „egyedül”: azt, hogy mit tett vele Jézus.

Ezt az egyet kell tudnunk nekünk is – még ha ez nem is „egy” dolog, mert velünk már sok mindent tehetett. Ez az ember teljesen természetesen mondja el, hogy Jézus tette – mi is el tudjuk-e mondani ugyanígy? Testben ugyan nincs itt, de teszi „Isten dolgait”, olyasmiket, amit csak Ő tud megtenni – velem, bennem, rajtam keresztül. Megtette, hogy „vak voltam és most látok”: látom Őt és beszél velem (37. v.), vezet, bátorít, örök életet ad. Nekünk sem kell „alkalmazkodnunk”: mit akarnak hallani, hogyan mondjuk, hogy jobban elfogadják. Itt, a történetben sem fogadják el Jézust.

A vakon született, meggyógyított ember bizonyosságot tesz, pedig még nem ismeri Jézust. Isten ezt is felhasználja – arra, a farizeusok még inkább megkeményedjenek („akik látnak, vakká legyenek”). De azt akarja, hogy ez az ember teljesen megismerje az Úr Jézust, és imádja benne Istent. Nem a bizonyágtétele vagy a kiállása jutalmaként. Azért, mert Jézus „valamit tett vele” (1Kor 19,20), ami Isten cselekedete. „Elkezdte benne a jó munkát, és el is végzi.” (Fil 1,6)

Ahogy Jézust, a meggyógyított, róla bizonyosságot tevő embert sem fogadják el. „Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak” – már ekkor meg lehet tapasztalni. A szülei sem állnak

mellé. Gedeont még megvédte az apja (Bír 6,31) – nem félt. Itt a szülők félnek: mi lesz, ha kizárják őket. Kell ettől félni ma? Ha kiállok Jézus mellett, vagy támogatok valakit, aki kiáll, elveszíthetem a vallásosok és a langyosabb hívők barátságát. A meggyógyított vaknak ezt is át kell élnie – ilyenkor van a hívőnek legnagyobb szüksége arra, hogy az Úr Jézus beszéljen vele. Ő beszél: nemcsak meg lehet szólítani, de Ő maga is megkeres. Minket is, akik már ismerjük Őt: hogy még inkább ismerjük, és még inkább imádjuk.

Jn 8,12

„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”